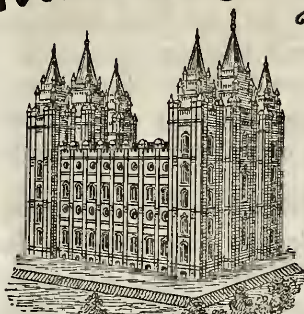
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nummer 11	1 Juni 1904	53 Aargang

Zions Gjenløsning.

Land kjøbes i Jackson County.

Det vil sikkert glæde alle de Hellige at høre, at Kirken er kommen i Besiddelse af et større Landareal i Independence, Jackson County, Missouri; det udgjør den største Del af den i sin Tid indviede „Tempelplads". Overdragelsen skete den 15 April, da Ældste James G. Duffin paa Kirkens Vegne kjøbte 25$^3/_4$ Acres Land for en Sum af $ 25,000 eller Kr. 92,500. 15 Acres svare til 11 Tønder Land i dansk Flademaal; det bliver altsaa ca. 19 Tønder Land eller et Fladeindhold godt og vel tre Gange saa stort som Kongens Nytorv i Kjøbenhavn. Størstedelen af den nævnte Sum er i en Aarrække bleven tilvejebragt ved frivillige Bidrag fra trosvarme Sidste-Dages Hellige, af hvilke mange ere gaaede bort uden at se Opfyldelsen af Profetierne om Gjenkomsten til Jackson County, men som alligevel fulde af Tro saa' hen til Herrens Løfter med Hensyn til denne Landsdel, som han befalede sit Folk at erhverve sig „ved Kjøb".

Biskop Edward Patridge kjøbte først 63 Acres for Kirkens Regning, og Ejendomspapirerne opsattes i hans Navn. Et Stykke af dette Areal blev siden solgt af Statens Embedsmænd for Skatskyld. Senere erhvervede „Headrickiterne" — en Trossekt, der har Navn efter Hr. Headricks, som var Medlem af Kirken, medens den var i Missouri — et andet Stykke deraf, som det trods Søgsmaal af den „reorganiserede" eller „Josephitkirken" er lykkedes dem at beholde. Det er dog i Sammen-

ligning med det nu af Kirken kjøbte Areal kun et lille Stykke, men det er beliggende nær dette. Naar man tænker paa alle de Forandringer, der ere foregaaede, siden de Hellige bleve fordrevne fra deres Fordegodser i dette County, er det i høj Grad mærkværdigt, at disse 25 Acres ere forblevne ubebyggede i hele denne lange Tid. Vi se heri Opfyldelsen af Herrens Løfter angaaende Zions Gjenløsning, og vi betragte det som et Bevis paa, at Herrens Befaling om at „kjøbe" Landet endnu staar ved Magt og vil blive efterkommet af hans Folk.

Profetier om Zions Gjenløsning.

Lærdommens og Pagtens Bog indeholder Herrens Ord om det ny Jerusalem, om Opførelsen af Templet der i denne Slægt, om Grundlæggelsen af Byen, dens Beliggenhed, Aarsagerne til de Helliges Uddrivelse derfra for en Tid lang og om den endelige Gjenløsning af Landet, naar de „Rene af Hjertet skulle vende tilbage og komme til deres Arv, de og deres Børn, med Frydesang og evig Glæde, til at opbygge Zions øde Steder". De unge Mænd, som kunne vente at blive benaadede med det vigtige Kald at medvirke i denne herlige Gjerning, bør skjænke dette Emne den største Opmærksomhed. De ville finde Studiet af dette Thema meget opbyggende og lære, at Opfyldelsen af Forjættelserne, der knytte sig til Fuldendelsen af dette Arbejde, vil afhænge af deres Troskab mod Gud. Vi bede dem, som interessere sig for denne Sag, om at studere Profetiens Ord i Kapitlerne 45, 52, 57, 63, 84, 101, 103, 105, 109 og 136 af den i Aaret 1900 reviderede Udgave af Lærdommens og Pagtens Bog, der faas overalt i Missionen. Det Skridt, der nylig er foretaget ved dette Kjøb, er kun Begyndelsen til de Ting, som stunde saare nær til for at opfylde Profetiens Ord i disse Kapitler. Mange haabe at samles med de Hellige i deres Arveland i Jackson Co.; men lad det ikke blive glemt, at det, som ovenfor nævnt, kun er for de Rene af Hjertet — for dem, som adlyde den Herres Jesu Kristi Evangelium. Lev da derfor!

Udtalelser af Orson Pratt og Lorenzo Snow.

Apostel Orson Pratt følte sig inspireret af den samme Tro til Profetierne om Zions Gjenløsning, da han i en Tale, som han holdt den 25 Juli 1875 i Salt Lake City, udtalte:

„Hvad!" spørger Nogen. „Skulle Mormonerne forlade Utah?" . . . Ja, vi skulle efterhaanden gaa mod Østen. Jeg siger ikke, at vi skulle gaa direkte mod Østen fra dette Sted, men vi skulle om kortere eller længere Tid befinde os i Jackson County ved Missouris vestlige Grændse. Hvorfor? Fordi det er den centrale Samlingsplads for de Hellige i de sidste Tider; Centralstaven af Zion vil blive i Jackson County i Staten Missouri for alle dem, der ville blive samlede fra Sydamerika, Centralamerika, Mexico, Kanada og fra alle Hedningernes Nationer. Vi skulle

komme ned fra Bjerget; og uagtet vi kun regnes for en lille Sten, udhugget af Bjerget uden menneskelig Opfindsomhed — et Værk, ikke oprettet efter noget menneskeligt Forslag — vil Tiden dog komme, da Gud skal sætte Stenen i Bevægelse; den skal rulle frem, og Zions store Hovedstad vil blive opbygget, medens Indsamlingen fra langt bortliggende Nationer endnu foregaar."

Den praktiske Fuldbyrdelse af det samme Emne har ogsaa for en stor Del optaget afdøde Præsident Lorenzo Snows Tanker, hvad man kan se af hans Udtalelser ved Generalkonferencen i Salt Lake City i Oktober 1900:

„Mine Brødre og Søstre! Jeg vil læse nogle Vers af det 63 Kapitel af Lærdommens og Pagtens Bog:

„Det er Herren din Guds Villie angaaende hans Hellige, at de skulle forsamle sig til Zions Land, dog ikke i Hast, at der ikke skal blive Uorden, der paafører Pestilentse.

Se, jeg, Herren, holder Zions Land i min egen Haand; alligevel giver jeg, Herren, Kejseren, hvad Kejserens er; hvorfor jeg, Herren, vil, at I skulle kjøbe Jorderne, for at I kunne have Fortrinet frem for Verden, og at I kunne have Krav paa Verden, at de ej skulle blive opæggede til Vrede, thi Satan indskyder det i deres Hjerter at vredes paa eder, og at udgyde Blod; derfor skal Zions Land ikke erholdes uden ved Kjøb eller ved Blod, ellers bliver der ingen Arv til eder.

Og dersom det sker ved Kjøb, se, da ere I velsignede; men dersom det sker ved Blod, se, eftersom det er eder forbudt at udgyde Blod, skulle eders Fjender komme over eder, og I skulle blive fordrevne fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun Faa skulle bestaa og erholde en Arv."

Disse Ord talede Herren til Profeten Joseph i 1831.

Tiden nærmer sig stærkt, da en Del af Folket, som hører min Røst i Dag, vil gaa til Jackson County. Et stort Antal af dem, der nu ere bosiddende i Staten Utah, vil have dette Privilegium. Om jeg, Præsident Cannon, Præsident Smith eller nogen af Brødrene af de Tolvs Raad ville opnaa at komme dertil, veed jeg ikke. Men en stor Del af de Sidste-Dages Hellige, der nu dvæle i disse Dale, ville gaa til Jackson County og opbygge Herrens Zion, som det er besluttet af Jehovah og aabenbaret til Joseph Smith . . .

Vi ville ikke tage Landet i Besiddelse med Magt. Hvis vi vilde forsøge det, da vilde Udfaldet blive det samme for os som for Folket i Zions Land efter den Tid, denne Aabenbaring blev given. Som Herren her siger os, er der kun to Maader, paa hvilke vi kunne komme i Besiddelse af dette Land. Een Maade er ved Kjøb, „og dersom det sker ved Kjøb, se, da ere I velsignede". En anden Maade er ved Blod, „men dersom det sker ved Blod, se, eftersom det er eder forbudt at udgyde Blod, skulle eders Fjender komme over eder, og I skulle blive fordrevne fra Stad til Stad, og fra Synagoge til Synagoge, og ikkun

Faa skulle bestaa og erholde en Arv". Disse ere Guds Ord. De ere ikke komne til os hverken i Dag, i Gaar eller for et Aar siden, men de kom til os for ca. 70 Aar siden, da vort Folk opholdt sig i Kirtland. Jeg veed ikke, hvorvidt det vilde være rigtigt at sige, at de ere af mere Vigtighed for os end for Folket den Gang. Men de Hellige i disse Dale have nu en Erfaring, som de Hellige da ikke havde. Vi have lært Noget, som de ikke lærte. De bleve frygteligt forfulgte og drevne bort fra Zions Land, og som Aabenbaringen siger: „Ikkun Faa skulle bestaa og erholde en Arv." Der er blandt dem, som i Dag høre min Røst, adskillige, som ville erholde en Arv i Jackson County, førend de indgaa til det næste Liv . . .

Tror Nogen her, at Herren vilde sende eder eller mig til Jackson County, førend han kunde føle sig fuldt forvisset om, at vi vilde opfylde disse Krav, som Folket i Jackson Co. forsømte, fordi de manglede Erfaring og Tro? Jackson Co. er Zions Centralstav og det Punkt, som vi bestandig burde have vore Øjne rettede imod. Forleden Dag sagde en Broder til mig, at han havde Tusinde Dollars i Beholdtil Kjøb af Land i Jackson Co., saasnart den passende Tid var inde . . .

Lad os alle øve os i Tro til Herren og bede ham aabne Vejen for vor Gjenkomst til Jackson Co. For kort Tid siden hændte der noget extraordinært vedrørende denne Sag. To Mænd af paalidelig Karakter kom hertil, og til vor Forbauselse ønskede de at faa en Sammenslutning i Stand mellem de Sidste-Dages Hellige og „Josephiterne". Vi bad dem forklare sig nærmere. De sagde da, at de havde modtaget en Aabenbaring om, at Tiden nu var kommen til at bygge et Tempel i Jackson County; for at dette kunde blive fuldbyrdet, havde de følt det som deres Pligt at henvende sig til Josephiterne, som de dog ikke troede mere paa end vi; men de gik til dem og fik en Samtale med deres Præsident og hans Raadgivere. Det var deres Plan, at de skulde sende fire af deres Ældster, vi fire af vore og Hedrickiterne (hvilket Samfund disse to Mænd tilhørte) fire af deres; disse Ældster skulde da møde hverandre i Zions Land og i Forening søge at tilvejebringe en Ordning, ved hvilken Templet kunde blive bygget. Vi indsaa naturligvis, at det var aldeles unyttigt at prøve paa Noget i denne Retning; men de lod til at have Tro paa, at det var gjørligt. Det er muligt, at disse Mænd havde haft en Tilkjendegivelse; i hvert Fald tror jeg, at de havde nogenlunde Ret i det Punkt, at Tiden nærmer sig, da dette Tempel skal bygges; men det vil ikke blive bygget af den Klasse Folk. Det vil blive bygget af de Sidste-Dages Hellige i Forening med Lamaniterne (de saakaldte Indianere)."

Missouri.

Missouri er en af de skjønneste og mest begunstigede af de Forenede Stater. Beliggende i den frugtbareste Del af Missisippi-Dalen, midtvejs mellem Kanada og den mexikanske Havbugt, kjender den hverken til Nor-

dens kolde Vinde eller Tropernes lumre Hede. Paa den vestlige Grændse, nær Staten Kansas, ligger Independence, Hovedstaden i Jackson County; omtrent ligeoverfor paa den østlige Grændse, nær Staten Illinois, ligger Staden St. Louis, hvis Udstilling i Aar øver Tiltrækning paa alle Verdens Nationer. Det var den 2 August 1831, at et lille Kompagni Hellige i Amerikas den Gang fjerne Vesten lagde den første Grund til en Nybygd i Jackson County, Missouri; samtidig opsendte Sidney Rigdon Indvielsesbønnen, i hvilken denne Region helligedes til at være Zions Land og Samlingssted for de Hellige. Den følgende Dag blev selve Tempelpladsen indviet af Profeten, og hvilke Prøver og Forfølgelser de Hellige end have baaret siden den Tid, saa har dette Sted dog altid været deres Øjesten paa samme Maade, som Jerusalem var det for Jøderne i Oldtiden. Tretten Maaneder senere profeterede Joseph, at Herrens Hus skulde blive bygget netop paa det Sted, der var bleven indviet, og ingen Sidste-Dages Hellig har nogensinde tvivlet om, at denne Profeti vilde blive opfyldt.

Men Forfølgelsen, der havde fulgt Folket lige siden Kirkens Organisation, blev mere bitter i Missouri end noget andet Sted og var ikke mindre grusom end den spanske Inkvisition. De Helliges Modstandere havde kun Lidt eller Intet at sige til Forsvar for de myrdede Mænd og de skjændede Kvinder, hvis Blod og hjerteskærende Sorg endnu raaber til Gud om Retfærdighed. De bleve drevne fra deres Hjem og Land, og En, som ikke er af vor Tro, har sagt: „Der var mange, som mente, at Bevægelsen mod Mormonerne var uretfærdig og grusom, og at den blev holdt oppe af dem, som ønskede at tilegne sig Mormonernes Hjem, Lader og Marker. Mormonerne betalte alene i Tiltrædelses-Salær til de Forenede Staters Ejendomskontor mere end $ 300,000 for det Land, de gjorde Fordring paa i Missouri; det var en Sum, som paa den Tid repræsenterede en umaadelig Værdi. Under deres Ophold i Missouri hverken lærte eller praktiserede Mormonerne Polygyni, saa dette Spørgsmaal kommer ikke i Betragtning."

De Hellige bleve saaledes med Vold plyndrede for Alt, og de have aldrig modtaget 1 Cent i Erstatning. Nogen Tid efter tilbød en Embedsmand i Jackson County General Doniphan et Stykke Land i dette Amt som Betaling af en Gjæld. Joseph Smith hørte den Samtale, der blev ført imellem dem, og sagde: „Doniphan, jeg raader Dem til ikke at tage mod dette Land som Betaling af Gjælden; thi Guds Straffedomme ville ramme Jackson County. Guds Folk ere ubarmhjertigt blevne drevne derfra, og De vil opleve at se den Dag, da det vil blive hjemsøgt af Ild og Sværd. Hærskarernes Herre vil hjemsøge Markerne med Ødelæggelsens Ris; Gaardene og Husene skulle blive ødelagte, og kun Skorstenene ville blive tilbage og bære Vidnesbyrd om Ødelæggelsen."

Hvem af dem, der hørte disse Ord, troede dem? Hvem troede, at

disse foragtede, hjemløse, jagede Mormoner nogensinde vilde gjenvinde noget af det Land, fra hvilket de vare fordrevne, og erholde det „ved Kjøb", som Herren havde befalet? Ingen i alle de store Nationer troede det undtagen de, som havde Jesu Vidnesbyrd, der er Profetiens Aand, og som vidste hos sig selv, at Joseph Smith var den levende Guds Profet.

Tredive Aar senere udbrød der Borgerkrig i de Forenede Stater. Missouri blev et af de udsatte Punkter, og indenfor dens Grændser hærgede, ødelagde og plyndrede de fjendtlige Hære. Særlig gik det ud over Jackson County, og i August 1863 udstedte General Ewing en Ordre, der gik ud paa at ødelægge et af de smukkeste Landskaber, som Solen nogensinde har skinnet paa, og opfordrede til en af de grusomste og mest skaanselsløse Gjerninger i Borgerkrigen. „Udjagning af Kvinder og Børn fra Hjem, der stod i Lue, Ødelæggelse af Lader, Hegn, Sædstakke og Græs- og Kornmarker, bevæbnede Rytteres Nedtrampen af næsten enhver Acre indenfor County'ets Grændser — et Skue, der kun kunde fremkalde Taarer hos de Medlidende og Sjælekval hos de Plyndrede. Et Sidestykke hertil var ikke set siden „Mormonernes" Uddrivelse fra det samme County i 1833." En af Forbundssoldaterne har fortalt: „Jeg sejlede ned ad den „Blaa Flod" og saa' da, at Huse, Lader, Udbygninger, ja, næsten Alt var nedbrændt undtagen Skorstenene, der ifølge Tidens Skik vare byggede paa Udsiden af Bygningerne. Landet saa' ud til at være fuldstændig ødelagt." General Doniphan udtalte, at han ved Hærgningen af Jackson County kom til at mindes Mormonprofetens Forudsigelse.

Aar hengik. Krigens Rædsler ophørte, og Freden hvilede atter over Mark og Gaard. Strømmen af Indvandrere tiltog, og Jernbaner bleve byggede tvers igjennem Landet. Jackson County og navnlig Independence kom derved i ligesaa nær Berøring med Kansas City som Kjøbenhavn med Rungsted, Halvvejen til Helsingør, og den staar nu ved en elektrisk Sporvognslinie i let Forbindelse med denne store Stad. Jorderne steg i Værdi, og det kunde for Verdens Øjne se ud, som om Joseph Smiths Profeti ikke skulde blive opfyldt. Men Herren forlader ikke sit Folk og glemmer ikke sine Løfter. Hans Profeters Ord falde ikke til Jorden ligesaa lidt nu som før. Hvis vi ikke se deres Opfyldelse i Løbet af et Aar eller to, saa tilhøre de Fremtiden, saa sandt som det gjælder Fuldbyrdelsen af den Almægtiges Planer.

„Kjøbet" af 15 April 1904 bliver da en vigtig Tildragelse i Kirkens Historie. Det er en Begyndelse til herlige Forjættelsers Opfyldelse og Gjenløsningen af Zions Centralstav i Jackson County, Missouri.

Joseph Smith den Mormon-Profet.

Af Ældste Hugh J. Cannon, Præsident over den tyske Mission.

VII

I Efteraaret 1838 fulgte det ene Angreb af Fjender i Missouri tæt efter det andet. Men Profeten viste, at han frygtede ikke, idet han ved enhver Lejlighed stillede sig selv mellem sit Folk og Faren. Hvis han ved sin Død havde kunnet bortvende Verdens Had fra sit elskede Folk, havde han gjerne givet sit Liv derfor; men Kirkens Historie har vist, at det er Herrens Værk, man vil til Livs, og at Hadet kun følger Personerne, naar de ere forenede med Kirken; derfor har ingen Mands Død, ikke en Gang Profetens, kunnet indskrænke Forfølgelserne. De Lidelser, Folket maatte gjennemgaa i denne Tid, kunne ikke beskrives. Pøbelen angreb og forulempede det, og Guvernøren sendte en Afdeling Militær til Stedet under Foregivende af, at den skulde undertrykke Oprøret, men i Virkeligheden kun for at hjælpe Pøbelen, hvis de Hellige mulig skulde lade sig tirre til at gjøre Modstand mod Fjenden. Englen, som optegner, hvad der sker, har sikkert følt det som en tung Pligt at nedskrive de grusomme og umenneskelige Gjerninger, som bleve begaaede — ikke alene af Pøbelen, men ogsaa af dem, som havde aflagt Ed paa at ville ære og opretholde Loven. De gamle Scener fra Jackson County gjentoge sig i en endnu forfærdeligere Grad; Pøbelen benyttede Alt, hvad dens Indbildningskraft kunde udfinde, for at plage de Hellige. Køer og Heste bleve stjaalne og Huse nedbrændte; Kvinder bleve skjændede for Øjnene af deres Mænd og Fædre, og disse bleve samtidig frygteligt tilredte. Bundne Mænd maatte høre paa, hvorledes disse Umennesker roste sig af at have fordrevet Mormonerne, stjaalet deres Gods, dræbt Fædre og Børn og berøvet Kvinderne det, som er dyrebarere end Livet. Det var derfor intet Under, at de, som havde Vaaben, eller som kunde faa fat paa saadanne, greb dem for at forsvare sig; men strax lød der et Skrig over hele Missouri: „Mormonerne gjøre Oprør mod Regjeringen.“ Nu fik Militæret Ordre til at skride ind, og Mormonerne fik baade Pøbelen og Soldaterne paa Halsen.

Pøbelen havde allerede stjaalet Alt, hvad der kunde stjæles; men de Hellige, som havde Landejendomme, bleve med Bajonetten tvungne til at underskrive et Dokument, ifølge hvilket de overgave, hvad de ejede, til Bestridelse af Omkostningerne til Militæret. Med andre Ord: De maatte betale for den Tid, i hvilken man havde berøvet dem deres Ejendom.

Lilburn W. Boggs var paa den Tid Guvernør, og af ham kunde de Hellige Intet haabe. Han var fast besluttet paa at ville drive dem ud af Landet. Da Mormonerne kom til ham og bad om Hjælp, sagde han: „Striden staar mellem Dem og Pøbelen; De maa selv se at udjævne den.“ Men saa snare Pøbelen stødte paa den mindste Modstand, forandrede Guvernøren sin Mening, og Soldater bleve trukne sammen overalt i Staten for enten at udrydde eller jage Folket ud af Missouri. Profeten selv tilligemed nogle andre bleve anholdte og dømte til at skydes den følgende Dag, og Pøbelens Fører holdt en Tale til Folket, hvori

han sagde, at de skulde sprede sig over hele Landet og aldrig mere samles med Biskopper, Præsidenter, Apostle osv. „Hvis I ikke ville gjøre dette," sagde han, „kunne I ikke vente saa megen Barmhjertighed næste Gang, som vi nu have udvist. Og hvad jeres Førere angaa, da skulle I ikke blot et Øjeblik tænke eller indbilde jer, at de nogensinde ville blive frigivne og udleverede til jer igjen, thi deres Død er bestemt; deres Lod er trukket, og deres Skjæbne er beseglet." En af Militsens Officerer, General Doniphan, sagde, at det var Mord at dræbe Mennesker paa den Maade, og han trak sig tilbage med sine Tropper; men den store Hob skreg som hungrige Ulve paa Profetens og Kirkens andre ledende Mænds Blod. Ganske vist fremkom der ikke nogen bestemt Beskyldning imod de arresterede Mænd, men Øvrigheden mente, at Oprøret og det stærke Had mod dem var en udmærket Lejlighed til at skille dem af med Livet. Fjenden tænkte ikke et Øjeblik, at Profeten og hans Brødre skulde undgaa Døden; alligevel trøstede Joseph de Fangne med følgende Ord: „Værer ved godt Mod, mine Brødre. Herrens Ord lød sidste Nat til mig og sagde, at vi skulle leve; hvad vi end komme til at lide i dette Fangenskab, skal dog ingen af os dø."* Generalens Lyst til at vinde Berømmelse reddede deres Liv. Han vilde vise Verden, hvor tapper han var. Med en talrig Hær og forsynet med Krigsvaaben af enhver Art drog han med sin „Dyrendal" ud mod de ubevæbnede Mormoner; han dræbte Mænd, Kvinder og Børn — han undertrykkede det farlige „Oprør". Nu saa' han paa en Gang Lejlighed til at blive navnkundig, og for at vise, hvor dristig han var, tog han de Fangne med sig. Han brød sig ikke en Døjt om, at han fuldstændig savnede Ret til at „gjøre Fanger". Hvis disse Mænd vare Forbrydere, maatte de være hjemfaldne til Straf; men han havde ikke Fuldmagt til at foretage en saadan Retshandling. Alligevel tog han dem med og viste dem frem overalt. Han syntes ikke at have Spor af Barmhjertighed i Livet og fastsatte et Par Gange Dagen, paa hvilken de skulde dø. Joseph benyttede enhver Lejlighed til at tale med Vagten og vandt derved nogle Venner; men saasnart det opdagedes, at en Mand var venligsindet, fik han strax sin Afsked, og en anden, som var mere haardhjertet, indtog hans Plads. Sex Maaneder havde Fangenskabet varet. Saa hændte det en Aften, at alle de, som holdt Vagt, bleve berusede, og denne Lejlighed benyttede de Fangne til at flygte til Illinois. (Fortsættes.)

* Under sit Fangenskab i Liberty Fængsel skrev Joseph en fortræffelig Epistel: „Til de Hellige i Quinzy, Illinois, og adspredte Hellige", i hvilken der foruden Profeti fandtes den mest brændende Bøn for hans lidende Søskende. (Se Pagtens Bog 121, 122 og 123 Kap.)

Thi der er intet godt Træ, som bærer slet Frugt, ej heller noget slet Træ, som bærer god Frugt. Thi ethvert Træ kjendes udaf sin egen Frugt; man sanker jo ikke Figen af Torne, ej heller høster man Vindruer af Tjørn. Det gode Menneske fremfører det gode af sit Hjertes gode Forraad, og den onde fremfører det onde af det onde Forraad; thi af Hjertets Overflod taler hans Mund. Jesus.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1 og 15 i hver Maaned

Onsdag den 1 Juni 1904

Brigham Young og hans Aarhundrede.

En Mindedag.

Præsident Brigham Young døde i sit syvoghalvfjerdsindstyvende Aar. Han blev født 1 Juni 1901 og vilde altsaa, hvis han havde levet, været 103 Aar i Dag. Det Aarhundrede, i hvilket han blev født, og i hvilket han spillede en saa fremragende Rolle, er det mest underfulde i Menneskeslægtens Historie, ikke alene paa Grund af den Rolle, Videnskab og Kunst har spillet, men fornemlig fordi der i det fremkom ny Aabenbaring af de evige Sandheder. Inspireret af den Aand, der „ransager alle Ting", er Mennesket i Løbet af dette Aarhundrede naaet op paa Kundskabens Højder og trængt ned i dens Dybder; det har udforsket Jordens Indre og søgt paa Himlene efter Universets Hemmeligheder. Der er kun een Opgave, som det ikke har kunnet og ikke givet Løfte om at kunne løse ad menneskelig Visdoms Vej, og det ser sig vedblivende ude af Stand dertil, nemlig, som Job siger: Mennesket kan ikke ved egen Ransagning kjende Gud. Skjøndt det ved Hjælp af Teleskopet udforsker Planeternes Udseende og beregner Stjernernes Størrelse, Tyngdekraft og Afstand; skjøndt det forklarer hvert Himmellegeme og ved Spektroskopets Hjælp bestemmer dets kemiske Bestanddele; skjøndt det opsender Luftskibe og besejler det sølvskyede atmosfæriske Lufthav; skjøndt det har forøget de alt existerende Vidundere med de røntgenske Straaler, den traadløse Telegraf og de radiokative Stoffer og sandsynligvis i Fremtiden vil supplere dem med nye Opdagelser af naturlige og hemmelige Magter og bringe Alt til at dreje sig om denne mægtige Samling af Lærdom, Kundskab, Videnskab, Opdagelser og Verdensmagt, saa vil det aldrig af egen Kraft kunne løfte en Flig af eller sønderrive det Forhæng, der skiller det fra Gud, deres Skaber, aldrig afsløre den Almægtiges Egenskaber og Magt — aldrig kjende ham. De Vises Visdom maa ophøre, og de Forstandiges Forstand maa give tabt overfor denne Kjendsgjerning. Gud maa selv aabenbare sig; ellers lære Menneskene ham aldrig at kjende, hvor lærde de end kunne være med Hensyn til denne Verdens Ting; Mennesket maa blive ligesom Gud til at kjende det endelige fra det uendelige, før det kan fastholde denne Kundskab, denne Opgave i hele dens Fylde.

Men Gud har aabenbaret sig; han har aabnet Himlene, er kommet til Syne i egen Person og har kundgjort sin Villie for Mennesket; det

er dette forbausende Faktum, der i Forening med Alt, hvad Videnskab og menneskeligt Snille har fuldbyrdet, gjør det nittende Aarhundrede — Aarhundredet, der frembragte Joseph Smith og Brigham Young og bevidnede Gjenoprettelsen af direkte og fortsat Aabenbaring mellem Himlen og Jorden — til Underet af alle Aarhundreder.

Brigham Young var ligesom Joseph Smith en af Naturen højt begavet Mand, i Besiddelse af Frisind, Menneskekjærlighed og et stort Hjerte. Men de rakte Begge langt videre, fordi Gud var med dem og benyttede dem som Redskaber til Fuldbyrdelse af sine Hensigter. Deres naturlige Begavelse vilde ikke have nyttet dem i samme Grad, hvis de ikke havde været i Besiddelse af den Helligaands Gave og faaet Lejlighed til at vise deres Evner og Kraft. Naturlige Anlæg uden Inspiration ere ligesom et Vandhjul uden Vand, en Dampmaskine uden Damp; selv inspirerede Genier maa vente til den belejlige Tid for at kunne gjøre Fremgang. Saavel Brigham Young som Joseph Smith havde Begavelse, Inspiration og Lejlighed, de tre Ting, der betinge en lykkelig Fremgang og et godt Udfald.

Da Brigham fødtes, var den amerikanske Frihedskrig endnu i frisk Erindring. Hans Fødestat Vermont, en af de 13 oprindelige Kolonier, havde i 13 Aar været en uafhængig Stat, som styredes efter den amerikanske Grundlov. Det var kun to Aar siden, at Washington blev stedet til Hvile, og Jefferson var lige bleven højtidelig indsat som Præsident. Nationen, hvis Præsident han var, beskylledes paa den østlige Kyst af det atlantiske Ocean, og mod Vest strakte Forbundsregjeringens Territorium sig ikke længere end til Mississippi. Landet, der nu har 75 Millioner Indbyggere, havde den Gang neppe 5½ Million. Brigham var en Dreng paa sex Aar, da Fultons første Dampbaad kom i Gang paa Hudsonfloden, og han var en ung Mand paa 25 Aar, da den første amerikanske Jernbane (Hestebane) blev bygget ved Quincy, Massachusetts. Neppe to Aar senere blev der i de forenede Stater bygget en Jernbane, en Fjerdingvej lang, til Befordring af Tog med Dampkraft, og nu besidder Nationen et Jernbanenet paa 63,000 danske Mil eller næsten Halvdelen af hele Verdens. Da den første oversøiske Dampskibsrute over Atlanterhavet kom istand, havde Brigham Young, som af Profession var Maler og Glarmester, og som oprindelig havde sluttet sig til Methodisterne, i sex Aar været en „Mormon“, i tre Aar en Apostel, bekæmpet et morderisk Pøbelregimente i Missouri og prøvet sin Styrke med at løse den første store Opgave, han blev stillet overfor, ved midt om Vinteren at lede de Helliges Udvandring fra denne Stat. Skjøndt Dampskibe vare komne i Brug, var det dog med et Sejlskib, at han og hans Brødre, Apostlene, sejlede over Atlanterhavet og tilbage igjen ved Aabningen og Grundlæggelsen af den britiske Mission. Den elektriske Telegraf, til hvilken H. C. Ørsted i Danmark gav det første Stød ved

Opdagelsen af Elektromagnetismen, var endnu kun en Drøm og tilhørte Fremtiden.

Paa denne Tid begyndte det store Vesten, det Land, hvor hans fremtidige Arbejder skulde foregaa, og hvor han skulde fejre sine største Triumfer, at blive sparsomt befolket ved Udvandring fra Østen, skjøndt det ikke naaede længere end til Søkysten af Kalifornien og Oregon; den nuværende Utah-Stat var den Gang en solbagt Alkaliørken uden Beboere og kun befaret af den røde Mand og af den tilfældige Jæger og Bjergbestiger. Ind i Hjertet af denne øde Region, der var skyet af Alle, og som af Daniel Webster i de Forenede Staters Senat betegnedes som „et uhyre værdiløst Areal“ og af Datidens Kort og Skolebøger kaldtes „den store amerikanske Ørken“, ledede Brigham Young, Verdens største Kolonist, sit fordrevne Folk, og ved hans Begavelse og Energi, ved hans og Folkets forenede Anstrengelser og ved Forsynets Beskyttelse og Velsignelse underlagde de sig Ørkenen og bragte den til at blomstre, saa at der paa den dannede sig mere end to Hundrede Byer.

Brigham Young var det følsomme Hjerte, den tænkende Hjerne, den styrende, ordnende Haand saavel i hele det vidunderlige Arbejde, der er foregaaet med Utahs Udvikling, som for en stor Del i Udviklingen af de omliggende Stater og Territorier. Uden ham eller en af hans Lige og uden et Folk som det, han ledede, vilde denne Region med sine Frugthaver, Kornmarker, Farme og Vingaarde endnu have været en øde Ørken; Fremskridtets Hjul vilde i Sammenligning med andre Stater have staaet stille, og Rigets Udvidelse mod Vest vilde være bleven forhalet til en ukjendt Fremtid. Han sørgede for, at ethvert Foretagende bidrog til at bygge Landet op og give Folket Fordel, og han var den første til at udnytte Telegrafen, da den kom til Vesten, medens det Budskab med Lynets Fart naaede Østen, at Utah ikke havde udskilt sig, men vedblivende var tro mod Landets Konstitution og Love. Han var ogsaa blandt de første til at byde Pacifikbanen Velkommen, den Bane, hvis Vej over Sletterne og gjennem Bjergene han tyve Aar i Forvejen havde mærket med sin Pionerstok, og hvis Jernvej tværs gjennem Utah han nu hjalp med til at bygge tillige med andre Baner, der gjennemskjære Landet.

Kolonist, Statsmand og Financier; merkantil Stormand og Industriorganisator; en Ven af Pædagogik og den videst mulige Skoleundervisning; Grundlægger af Kollegier og Akademier, af hvilke eet bærer hans Navn; Bygmester og Beskytter af Theatre og andre Institutioner til sund og gavnlig Fornøjelse og Opmuntring, hvis moralske Atmosfære han holdt ren; Guvernør og Lovgiver i et Territorium, hvis viseste Love han dannede, og hvis konstitutionelle Rettigheder han frelste gjennem enhver Fare; Borgeren og Aanden i det Samfund, der forlod sig paa ham som paa et Forsyn af Visdom og Magt; Apostel og Præsident for en Kirke, hvis fuldkomne Organisation han helt igjennem forestod, hvis

høje Lærdomme han forklarede i Jævnhed og Dybsindighed, og hvis Kræfter han formaaede at styre til det almene Bedste; Arkitekt for Tabernakler og Templer til Forkyndelse af Sandhedens aabenbarede Principer og Udførelsen af „et stort og underfuldt Værks" hellige Handlinger; selv en Begavelse fattede han Begavelsen hos andre og benyttede den viseligt til Forfremmelsen af sin Herres Sag; snarsynet, skarpsindig, en Læser af Menneskets Følelser, en erfaren Psycholog; en Mand parat til at møde uforudsete Hændelser, brav, streng, prøvet og sanddru; en Mand af mægtig Tro, der viste sig i mægtige Gjerninger; en Velgjører af sin Slags og en Tilbeder af den sande og levende Gud, — hvem vil med Føje sige, at han ikke var, hvad Mange Verden over nu indrømme, at han var, een af de største Karakterer i Verdens største Tidsaldre?

(»Improvement Era«.) Orson F. Whitney.

Ankomst og Beskikkelse. Den 14 Maj ankom nedennævnte Selskab af Missionærer i bedste Velbefindende til Kjøbenhavn og beskikkedes til at virke i følgende Konferencer:

Jens P. Jensen Ostrup fra Logan, Utah, i Aalborg.
Louis Anderson fra Richmond, Utah, i Malmø.
Wilford J. Knudsen fra Provo, Utah, i Trondhjem.
Jasper P. Petersen fra Castle Dale, Utah, i Aarhus.
Nils Evensen fra Mancos, Colorado, i Trondhjem.
L. Anthon Lauritzen fra Newton, Utah, i Aalborg.
Bernard Newrén fra Scofield, Utah, i Gøteborg.
Henry H. Hintze fra Big Cottonwood, Utah, i Kjøbenhavn.
Hans Chr. Hansen fra Mink Creek, Idaho, i Aarhus.
George M. M. Jorgensen fra Juab, Utah, i Aarhus.
Adolph Z. Fjellstrøm fra Logan, Utah, i Stockholm.

Vi hilse disse Brødre hjertelig Velkommen og bede, at deres ansvarsfulde Gjerning maa lykkes, og at Sæden, de udsaa, maa lede deres Medmennesker til Omvendelsens Frugter og Omfattelse af Kristi Evangelium.

Afløsning og Hjemrejse. Efter et godt udført Missionsarbejde ere følgende Ældster hæderligt afløste med Tilladelse til at rejse til deres Hjem i Utah:

Niels L. Monson fra Malmø, til Manila.
Jens C. Jensen fra Aalborg, til Provo Bench.
Alfred Johnson fra Malmø, til Ft. Green.
Hans C. Hanson (paa Grund af Sygdom) fra Kjøbenhavn, til Fillmore.

Disse Brødre afløses med godt Vidnesbyrd om Iver for Evangeliets Sag, og vi ønske, at Herrens Velsignelser maa følge dem i Fremtiden.

En Velgjører.

Dr. Johannes Lepsius.

Åge Meyer Benedictsen skriver i „Politiken": „Folk herhjemme bør vide, at den Mand, hvis Navn staar over disse Linier, har et sjeldent skjønt Livsværk bag sig. Han er den, der efter de store armeniske Myrderier i 1895 vendte Tysklands offentlige Mening fra Haan eller Ligegyldighed til Skamfuldhed og virksom Deltagelse i det armenske Folks Ulykke.

Dr. Lepsius er allerede ved sin Afstamning knyttet til Østen; han er Søn af den bekjendte Ægyptolog, Gehejmeraad Lepsius, Grundlæggeren af det ægyptiske Museum i Berlin; selv er han født i Jerusalem, og senere hen har han som Præst opholdt sig to Aar i den By. Medens han var paa en Rejse i Syrien, naaede Rygtet ham om Blodbadet i de armenske Bjerge, og snart fik han Visshed for, hvilken skrækkelig Gjerning der var udført deroppe. Han led ved og forfærdedes over den Maade, hans „kristne" Hjemlands Presse vildledte det tyske Folk i denne Sag. Tilsidst brød han overtvert, rejste under stor Møje op i Armenien, fulgte fra Egn til Egn, fra By til By, Bødlernes blodige Spor, talte med mange Øjenvidner, med de ulykkelige Flokke af Flygtninge og Hjælpeløse, samlede de nøjeste Oplysninger om Tallet paa plyndrede Landsbyer, myrdede Armeniere og voldeligt Omvendte — udgav saa 1896 sin rystende Rejseberetning: „Armenien und Europa, Eine Anklageschrift".

Ved sin Hjemkomst gav han sig ud paa en mægtig Foredragsrejse til alle Tysklands store Byer, skrev samtidig en Række Enkeltskildringer af Forholdene i det forraadte og mishandlede Folk og skabte ved sit rige Kjendskab og sin hellige Forbitrelse en Strøm af Medfølelse og Villie til at bøde paa det forfærdelige Saar. Forgjæves søgte den tyske Regering at standse hans Arbejde, der kom paatvers af dens tyrkervenlige Politik, og man nødte hans kirkelige Overordnede til at nægte ham forlænget Frihed fra hans Præstegjerning. Dr. Lepsius tog da sin Afsked, for at Intet længer skulde hindre ham i hans Maal: at faa virksom Hjælp fra Tyskland til det armenske Folk og dermed søge svagt at gjøre godt al den dybe Uret, der var gjort mod dette Folk af Europa.

Det er da ogsaa lykkedes ham at stampe et Forbund af Armeniervenner frem, et Forbund, der har haft flere Millioner Mark og en Kreds af offervillige Mennesker til sin Raadighed. Som virkelig Leder, formelt som Sekretær for dette „Hilfsbund der Aremenierfreunde", har Lepsius siden virket. Gjentagne Gange har han gjennemrejst Armenien, grundlagt og ordnet det store, menneskekjærlige Værk. I det tyrkiske og persiske Armenien opdrages nu paa tyske Børnehjem langt over tusinde hjælpeløse Smaa, Lægestationer ere oprettede flere Steder og Haandværkerskoler; et Tæppevæveri i Urfa giver henved 600 armenske Væversker nødvendigt Arbejde, for Størstedelen Enker efter Blodbadet der. Denne sidste Virksomhed bærer Lepsius paa eget Ansvar. Men udenfor denne snevert armenske Hjælpevirksomhed er Lepsius' Gjerning allerede naaet. I 1900

stiftede Forbundet, delvis af politiske Grunde, sit Navn og hedder nu: „Deutsche Orient Mission". Medens dennes Hovedformaal stadig er Hjælpen til de mishandlede Kristne i Orienten, søger den nu tillige at angribe Fjenden i hans egen Lejr: ved Læge- og Skolevirksomhed at faa Kurder og Tyrker i Tale, at blive som en Bro mellem de to fjendtlige Lejre i disse mørke Lande. Den uvillige Stemning og aabne Modstand fra Magthaverne derinde i Asien overfor Lepsius og hans Værk er ved at mildnes, og mange Steder hjælpes og prises hans Arbejde af Muhamedanerne.

Mest under hans Førelse arbejder den fattige lille Skare af danske Armeniervenner, der i Urfa har en halv Snes Smaadrenge under sin Varetægt og en ung dansk Dame, Frk. Karen Jeppe, som Hjælperske for dem.

Dr. Joh. Lepsius besøgte for kort Tid siden Danmark for at give sine Venner her sin Støtte — og maaske hjælpe dem til at blive flere."

Foraarskonferencerne i Norge.

Bergen.

De Sidste-Dages Helliges halvaarlige Konference i Bergen afholdtes den 23, 24 og 25 April, dels i Forsamlingslokalet, Kong Oscarsgade 5, dels i Haandværkerforeningens Lokale. Af Præstedømmet vare nærværende: Missionspræsident Anthon L. Skanchy, Konferencepræsident Erik C. Henrichsen og de øvrige 14 Missionærer i Konferencen.

Det første Møde begyndte Lørdag Aften Kl. 8. Konferencepræsident Henrichsen præsiderede og bød de Hellige og Fremmede Velkommen. Han udtalte, at det var 33 Aar siden, han havde været paa sin første Mission i Norge; i sin nuværende Virkekreds havde han fundet, at Tilstanden var god blandt de Hellige. Derefter talede Ældsterne Amer E. Hansen, Stephen M. Petersen, John Spande og Christen Jensen, som bevidnede Sandheden af deres Budskab og omtalte Arbejdet i deres respektive Missionsmarker.

Præsident Skanchy talede om Myndighed fra Herren. Han havde ikke kaldet sig selv til den Gjerning, som han udøvede, men han var udsendt af Herrens befuldmægtigede Tjenere. Han vilde indbyde Alle til at gjøre sig bekjendt med dette Folk og dets Lærdomme og undersøge, om de Lærdomme, de forkyndte, vare af Gud, eller om de talede af sig selv.

Søndag Formiddag Kl. 10 afholdtes en Søndagsskolekonference med tilsvarende Program. Forstanderne for Skolerne i de forskjellige Grene aflagde Rapporter, og Præsident Skanchy roste Skolernes Flid og talede belærende til Børnene.

I Eftermiddagsmødet Kl. 4 talede Ældsterne Soren J. Nielsen, John Aukland, Christian A. Hansen, Heber A. Anderson og Iver A. Alme. Et Lykønskningstelegram fra Menigheden i Stavanger oplæstes af Præsident Henrichsen. Præsident Skanchy omtalte Haandspaalæggelse

for den Helligaands Gave. De, som havde sluttet Pagt med Gud, vilde gjøre Fremskridt i Livet, hvis de bevarede denne Gave ved at leve efter deres Religion.

Søndag Aften Kl. 8 afholdtes der et stort Møde. Konferencepræsident Henrichsen talede om Nødvendigheden af Aabenbaring og bevidnede, at Gud havde kaldet Profeten Joseph Smith til at gjengive Evangeliet. Præsident Skanchy sagde, at Herren i Regelen havde brugt de ringe og uansete blandt Menneskene til at fuldbyrde sine Planer her paa Jorden. For at frelse den faldne Menneskeslægt havde Gud sendt sin enbaarne Søn, som maatte gjennemgaa Forsmædelse og Foragt for at fuldføre sin Mission.

Mandag Aften Kl. 8½ afholdt de Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforening deres Aarsmøde, hvor Rapport afgaves, og et passende Program udførtes.

Mandag og Tirsdag Formiddag Kl. 10 afholdtes der Præstedømsmøder, hvor Ældsterne afgave deres Rapporter og udtalte sig om deres Erfaringer i Missionslivet. Præsident Skanchy instruerede Brødrene og gave dem gode Raad. Præsident Erik C. Henrichsen afgav for Bergens Konference en samlet Rapport over Missionærernes Virksomhed i det sidste halve Aar; den viste, at 5,050 Skrifter og 1,597 Bøger vare omsatte; 3,832 Fremmedes Huse besøgte og 234 efter Indbydelse; 1,828 evangeliske Samtaler og 440 Møder vare holdte; 16 vare døbte.

Tirsdag Aften Kl. 8½ afholdtes et Grensmøde, hvor den hellige Nadver blev administreret, og hvor Kirkens Autoriteter bleve foreslaaede og enstemmig opholdte i de Helliges Tro og Bønner.

Om Onsdagen afholdtes en lille Koncert til Missionærernes Adspredelse. Der blev her dannet et Fond paa 2,105 Kr. til Opførelsen af et Missionshus i Bergen engang i Fremtiden. Det viste sig ved denne Konference, at en stor Opvækkelse var tilstede, og det Ønske, som næres af de Hellige om at skaffe sig egne og bedre Missionshuse, gav sig her et smukt Udtryk.

Missionærerne i Bergens Konference bleve kaldede til at virke i nedennævnte Grene:

Bergen: Erik C. Henrichsen (Konferencepræsident), Iver A. Alme, Peter T. Petersen, John Spande og Christen Jensen. Adresse: Kong Oscarsgade 5.

Aalesund: Amer E. Hansen (Forstander) og Heber A. Anderson. Adr.: Sigfried Hoels Hus.

Stavanger: Nels P. Jeppesen (Forst.) og Stephen M. Petersen. Adr.: Nygade 15.

Egersund: Henry C. Christensen (Forst.) og Christian A. Hansen. Adr.: M. Pedersens Hus.

Voss: John A. Johnson (Forst.) og Niels C. Jensen. Adr.: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

Nordfjord: Mouritz C. Petersen (Forst.) og Soren J. Nielsen. Adr.: Kong Oscarsgade 5, Bergen.

I Skjellet.

Et hundred Aar —! Tænk, hvilken Sum af Sjæle
har vrimlet over Jord i dette Spand,
har jublet, kjæmpet, traadt med haarde Hæle
hinanden under Hadets vilde Brand!
Et Aandetog, utalte Millioner,
forbi os gaar paa Karavanevis,
og Sang og Klageraab i Natten toner,
mens Synet blaaner bort i Maanedis!

Fra fjerne Pol i Syd til Pol i Norden
vi selv i Seklet frem paa Tog os stred.
Og vi fik gjort os underdanig Jorden,
ja fik saa smaat begyndt paa Himlen med.
Langt overfløj i Vid vi vore Fædre,
Lys over Land i Strøm paa Strøm vi gød.
Men Hjertet i vort Bryst — mon det blev bedre?
Og straaler varmere mon Arnens Glød?

Her staar i Skjellet nye Millioner
og spejder i den nye Verden ind.
Og Haabets Harpe ud i Natten toner,
mens Aanden væver sine Ønskespind.
Du ny Aarhundred, kom med nye Kræfter,
med Lys, der varmer, Sol, der ej gaar ned!
Giv Bør de Kongebørn, vi længes efter,
de trende høje: Retfærd, Glæde, Fred!

Forf. Zakarias Nielsen
i Digtsamlingen „Klokkespil".

Indhold:

Udgivet og forlagt af Anthon L. Skanchy, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).